

ဝိတ်ကုဏ္ဍိယ : ၄၀၀၀

ယုဝတီခင်ဦး
ရွှေကြက်သံချို
ဝတ္ထုတိုများ

mgvoo.com

ရွှေကြက်သံချို
ရွှေစင်ဦး
ရွှေနှာတံ မပေါ်တပေါ်
ဖွေးနဲ့ ကိုကို
ဆေးသိပ္ပံ မှတ်တမ်း

SHS0020
1,800.00 KS

ရွှေကြက်သံချို ဝတ္ထုတို ၅ ပုဒ်၊ ယုဝတီခင်ဦး

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တော်တိသွေ

စာမျက်နှာ ၁၃၀ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ခင်တီ x ၁၈.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

ရောင်းစျေး ၁၈၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

မာတိကာ

၁။ ရွှေကြက်သံချို	၁
၂။ ရွှေစင်ဦး	၃၁
၃။ ရွှေနှာတံ မပေါ်တပေါ်	၆၆
၄။ ဖွေးနဲ့ ကိုကို	၈၁
၅။ ဆေးသိပ္ပံ မှတ်တမ်း	၁၀၃
- ယုဝတီခင်ဦး၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၁၂၉

mgyc.com

mgyc.com

ရွှေကြက်သံချို

မြစားတော်ဆက်

အောက် အီး အီး အွတ်... တဲ့။

ရွှေကြက်သံကဖြင့် ချိုပေပြီ၊ မမြစိမ်းသည် ခြင်ထောင်တစ်ဖက်ကို အသာပင့်ကာ အိပ်ရာမှ အားယူ၍ ထလိုက်၏။ ကပိုကရီနှင့် ပြေကျလာသော ဆံပင်တွေကို ပြန်၍ မထုံးနိုင်သေးဘဲ မှန်ပြတင်းပေါက်ကိုသာ တွန်းဖွင့်ကြည့်ရလေသည်။

အပြင်မှာတော့ နှင်းတွေက မှန်၍နေ၏။ ကြယ်နီပွင့်အားမရှိတော့သလို အရောင်မှိန်ဖျော့နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ပန်းခင်းကို ဖြတ်၍ တိုက်လာသော လေပြည်ကို အရုဏ်ဦးတွင် ရှုရှိုက်လိုက်ရသည်မှာ ရင်ထဲတွင် ရှိန်းခနဲ ချိုခနဲဖြစ်ပြီး အေးမြသွားစေ၏။

“အောက်-အီး-အီး-အွတ်”

နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ပင် ရွှေကြက်တောက် မာလကာပင်ပေါ်မှ တွန်သံပေးလိုက်ပြန်လေပြီ။ မမြစိမ်းသည် ပြေလျော့၍ ဖွာကျနေသော ဆံပင်ကို ပြင်၍ထုံးပြီး ခေါင်းအုံးအောက်မှ မီးခြစ်နှင့် ဖယောင်းတိုင်ကို လက်နှင့်စမ်းကာ ယူလိုက်သည်။

“ဆိုင်ရှင်တို့ မရှိကြဘူးလား၊ တံခါးမြန်မြန် ဖွင့်စမ်းပါ... မြန်မြန်”
မမြစိမ်းသည် မီးအိမ်ကို ကမန်းကတန်းထွန်းပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ပြေး
ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်... အိမ်ရှေ့က ဘယ်သူလဲ မသိဘူး၊ ထစမ်းပါဦး”
အဒေါ်ကို အော်နှိုးလိုက်ရင်း အိမ်ရှေ့ပျဉ်ပေါက်ကြားမှ အပြင်ကို
ချောင်းကြည့်တော့ ကုတ်အင်္ကျီဖားဖား၊ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ပျော့ပျော့နှင့်
လူတစ်ဦးသဏ္ဍာန်ကို မှန်ဝါးဝါး တွေ့နေရလေသည်။

အဒေါ်သည် အိပ်မှုနံရံခွံများနှင့်ထကာ အိမ်နောက်ဖေး
ထမင်းချက် သမား အဘိုးကြီး လင်မယားရော၊
ပန်းကန်ဆေးသမားကိုပါ အော်ဟစ်ခေါ်နေ၏။

“ဘယ်သူလဲရှင်... ဘာကိစ္စလဲ”
မမြစိမ်းသည် ပါးမုန်းမွေးရေးရေး၊
မျက်ကွင်းချောင်ချောင်နှင့် မသဲမကွဲ ပျဉ်ပေါက်ကြားထဲမှ

မြင်နေရသော မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး မေးရလေသည်။

“အိုဗျ... မြစားတော်ဆက်ဆိုတဲ့ ထမင်းဆိုင်ရယ်လို့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီး အိမ်ရှေ့တပ်ထားပြီး လူကို ဘာကိစ္စရှိလို့လဲလို့ မေးရသလား၊ တံခါး မြန်မြန်ဖွင့်စမ်းပါဗျ၊ ကျုပ် ဖျားနေတယ်”

အပြင်ကလူက လက်ထဲက သားရေသေတ္တာကို ဝုန်းခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လွှတ်ချလိုက်ပြီး ဒေါနှင့်အော်ပြော၏။

“ဒီအချိန် ထမင်းမရောင်းသေးဘူးရှင့်”

မမြစိမ်းသည် မီးအိမ်ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ကာ ပူပူထူထူနှင့် ပြန်၍ အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

“အို... ဒီအချိန် ထမင်းစားဖို့လာရအောင် ကျုပ်က မရူးသေးပါဘူးဗျာ၊ ငှက်ဖျားမိနေလို့ ထမင်းဆိုင်မှာ ခဏတည်းချင်လို့ပါ ဆိုင်ရှင် မမဖုရားရယ်၊ စကားများမနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျုပ်မှာ ချမ်းလှပြီဗျ”

တဟီးဟီး တုန်တက်နေသော အပြင်က မျက်နှာစိမ်းလူကို မမြစိမ်းသည် ပါးစပ်ကလေး အပွင့်သားနှင့် ပျဉ်ကြားမှ ကြည့်နေမိ၏။

“အို... ကျုပ်တို့က ထမင်းဆိုင်ပဲဥစ္စာ၊ တည်းခိုဖို့ ဟိုတယ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်ကသူငယ်များပါလိမ့်တော်၊ ရိုင်းကလည်း ရိုင်းစိုင်းလိုက်တာ၊ တကတဲ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့”

အဒေါ်က သူ့လူသိုက်တွေကို တုတ်တို့-ဓားတို့ ဆွဲကိုင်ကာ ခေါ်လာခဲ့ပြီး အနားတွင် ဒေါပွ၍ အော်နေပြန်၏။ မမြစိမ်းသည် သူ့အဒေါ်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ တံခါးမင်းတုပ်ကိုဖြုတ်ကာ တံခါးကိုသာ တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်မိလေသည်။

လူရွယ်သည် မည်သူ့ကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရဟန်မတူ။ အထဲကိုသာ ဒယီးဒယိုင်နှင့် ဝင်လာကာ ခွေလဲသွား၏။

“ဘုရားရေ”

မမြစိမ်းသည် မှန်အိမ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပစ်ချလိုက်မိပြီး လူရွယ်ကို ဆွဲထူပေးမိလေသည်။ လူရွယ်၏ခွန်အားကို မနိုင်။ သူပါ လဲကျတော့မည်ရှိစဉ် ထမင်းချက် အဘိုးကြီးက လူရွယ်ကို ဝင်တွဲထား လိုက်ရ၏။

အဒေါ်က အံ့အားသင့်ကာ သူ့တူမကို ပြုံးပြဲကြည့်နေလေသည်။

“ဘာကြည့်နေကြတာလဲ ကိုဘုတို့ ဒေါ်ဖွားတို့... လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်လာတာများ ရပ်ကြည့်နေကြတာ အံ့ပါရဲ့ရှင်၊ ဟောဒီသားရေ သေတ္တာကြီးယူပြီး ထောင့်စွန်းခန်းမှာ သွားထားချေကြ၊ အိပ်ရာပါ တစ်ခါတည်း ပြင်လိုက်၊ ဪ... ဒေါ်ဖွား၊ ရေနွေးတစ်ခွက်နဲ့ ကျွန်မဗီရို ထဲက ငှက်ဖျားဖြတ်ဆေးနှစ်လုံး မြန်မြန်ယူပေးစမ်းပါ”

မမြစိမ်းသည် ပန်းကန်ဆေးသမား ကိုဘုလက်ထဲသို့ သားရေ သေတ္တာကို ဆွဲထည့်ပေးလိုက်ပြီး ထမင်းချက်အဒေါ်ကြီး ဒေါ်ဖွားကို နောက်ဖေးသို့ အမြန်တွန်းလွှတ်ပို့နေလေသည်။

“ကဲ... ဦးတင်၊ ရှင်က အဲဒီလူကို တစ်ချိန်လုံး တွဲရပ်ထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဟိုပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် အသာတွဲခေါ်သွားလေ”

အဒေါ်သည် ဘာတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြောဘဲ ခါးထောက်ကာ သူမကို သာ ရပ်ကြည့်နေ၏။

“ကဲ... ဒီဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ မနက်မှာ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ဖို့ နောက်ဖေးမှာ သွားစီမံပါဦးလား ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

အဒေါ်သည် မည်သို့မှ မပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းတစ်ဝက်စုပြီး တစ်ဝက် ကိုမဲ့ကာ မျက်နှာပေးတစ်မျိုးလုပ်၍ အနားမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

မမြစိမ်းသည် အဒေါ်ကို ကြည့်ပြီးမိပြီး မီးအိမ်ကို လက်တစ်ဖက် ဆွဲကာ လူရွယ်နားသို့ တိုးကပ်သွားရ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး အသားတွေက ဝါနေသည်။ မျက်တွင်းချိုင့်၊ ပါးရိုးကင်၊ ပါးမုန်းမွေးပျစ်ထူနှင့် ငှက်ဖျား

မိလာသော လူရွယ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိလိုက်၏။

လူရွယ်သည် တဟီးဟီးနှင့် အဖျားတက်နေ၏။ မျက်လုံးပင် မဖွင့်နိုင်တော့။ မမြစိမ်းသည် ရေနွေးပူပူနှင့် ငှက်ဖျားဖြတ်ဆေးကို သတိ မရတစ်ချက် ရတစ်ချက်နှင့် ငှက်ဖျားတက်နေသော လူရွယ်၏ ပါးစပ် ထဲသို့ အတင်းထည့်၍ တိုက်ရလေသည်။

“အင်း... တော်ပါသေးရဲ့၊ ဆေးဝင်သွားပေသေးလို့”

မမြစိမ်းသည် နှင်းတွေဝေနေသော နံနက်ဦးမှာပင် ချွေးတစို့စို့ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဦးတင်... ဒီလူကို ကိုဘပုနဲ့နှစ်ယောက်ပွေ့ပြီး အခန်းထဲယူသွား လိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ ဟင်းတွေကို ပြန်နွေးဖို့ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ကို ဝင်ပေးဦးတော့နော်”

မမြစိမ်းသည် မှန်အိမ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ထားပြီး ပြတင်း ပေါက် တံခါးပေါက်တွေ လိုက်၍ ဖွင့်နေလေသည်။ လေပြည်လေညင်း က ချိ၍လာ၏။ သဇင်နံ့ပင်လျှင် သင်းနေပါပြီကလား။

ဘုရားသခင်မ

“ဘယ်နဲ့လဲရှင့်... နေလို့ တော်တော်ကောင်းသွားပြီလား”

မမြစိမ်းသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာစ ဧည့်သည်ကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက် မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

လူရွယ်သည် ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားကာ ထဘီအစိမ်းနုသွေး၊ အကျီလက်ရှည်အဖြူနှင့် ယဉ်စစမျက်နှာဟန်ရှိသော မမြစိမ်းကိုသာ တအံ့တဩနှင့် ကြည့်နေ၏။

“ကိုမြင့်နိုင် ညက တော်တော်ဖျားလိုက်တယ်”

“ခင်ဗျာ”

လူရွယ်သည် သူ့နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သဖြင့် ပို၍ အံ့ဩသွားဟန် လည်းရှိ၏။

“ခုမနက်လည်း ကွီနိုင် ထပ်သောက်ဦးပေါ့၊ မျက်နှာသစ်တော့ မလား”

လူရွယ်သည် တံတွေးကို အရင်မျိုးချနေလေသည်။

“ခင်... ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဟင်၊ ကျွန်တော့်ကို သိလား”

မမြစိမ်းသည် လူရွယ်၏ ခုတင်ဘေးမှ သားရေသေတ္တာကို လှမ်း ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိပြန်၏။

“ကျွန်မနာမည် မမဖုရားလေ”

မမြစိမ်းသည် ပြတင်းပေါက် မှန်တံခါးကို သွားဖွင့်လိုက်ပြီး ခန်းဆီးစကို ကြိုးနှင့် ပြန်ချည်လိုက်လေသည်။

“မမဖုရား တဲ့၊ ဟုတ်လားခင်ဗျာ”

လူရွယ်က အံ့အားသင့်၍ ခုတင်မှ အားယူ၍ ထနေသည်။ မမြစိမ်း သည် ဒီတော့မှ သွားတက်ကလေးတွေ ဖွေးသွားအောင် ရယ်လိုက်ကာ အနားက သားရေသေတ္တာကို ဆွဲယူပြလိုက်လေသည်။

“ညက ရှင်အဖျားတက်လာတယ်လေ၊ ကျွန်မတို့ ထမင်းဆိုင်ကို တွေ့တော့ အတင်းအော်ပြီး တံခါးဖွင့်ခိုင်းတယ်၊ ကျွန်မတို့ကလည်း ရုတ်တရက် ဘယ်ဖွင့်ရဲမလဲ၊ အဲဒီတော့ ရှင်က အပြင်ကနေပြီး ကျွန်မကို ဆိုင်ရှင် မမဖုရားရယ်... တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်ပါ၊ ကျုပ် ချမ်းလှပြီတဲ့”

လူရွယ်သည် ဒီတော့မှ စိတ်လန်းဆန်းသွားဟန်နှင့် လိုက်၍ ရယ် မောတော့လေသည်။

“ဟောဒီသေတ္တာပေါ်မှာလည်း ရှင်နာမည်ရေးထားတာ တွေ့ထား တာကိုး။ ကိုမြင့်နိုင်တဲ့၊ ဟုတ်ရဲ့လားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကိုမြင့်နိုင်သည် စကားပြောနေရင်းက ယဉ်စေနှင့် ကြည်လင်လန်းဆန်း
နေသော မမြစိမ်း၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ဝင့်၍ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

“တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ထမင်းဆိုင်သက်သက် ဖွင့်ထားတာပဲ
ရှင့်... တည်းခိုခန်းသက်သက်ရယ်လို့လည်း ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ဒုက္ခရောက်လာတယ်ဆိုတော့လည်း ကျွန်မတို့မှာ ရှိတဲ့အခန်းထဲပဲ ရှင့်ကို
ပို့ထားရတယ်ရှင့်”

ကိုမြင့်နိုင်သည် ဆိုင်ရှင်မ၏စေတနာအတွက် ရင်ထဲတွင် လှိုက်
လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်သွားပုံရလေသည်။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်က ပြော၍
မထွက်။

မမြစိမ်းသည် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့မည့် ဟန်နှင့် ခန်း
ဆီးတစ်ဖက်စကို လက်နှင့်အသာမ၍ ကိုင်လိုက်လေသည်။

“နေ... နေပါဦး မမဖုရားရယ်”

မမြစိမ်းသည် အံ့အားသင့်ပြီး မျက်ခုံးကလေးပင့်ချိ၍သွား၏။
ကိုမြင့်နိုင်၏ မျက်နှာအမူအရာသည် ရွတ်နောက်နေခြင်းမဟုတ်။
တကယ် ရိုးသားခြင်းရှိလှသည်။

“ကျွန်မနာမည် မမြစိမ်းပါတဲ့ရှင့်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အဖို့တော့ မမြစိမ်းဟာ
ဘုရားသခင်မဖြစ်နေလို့ မမဖုရားခေါ်တာလည်း မမှားနိုင်ပါဘူး”

ကိုမြင့်နိုင်၏ ရိုးသားစွာနှင့် ကျေးဇူးတင်လိုက်သော စကားလုံး
အတွက် မမြစိမ်းသည် နေရခက်ပြီး နှုတ်ခမ်းပွင့်ကလေးမှာ စု၍သွား
သလို ထင်ရသည်။

“ကျွန်တော် ညတုန်းက အဖျားသွေးတက်ပြီး ကယောင်ကတမ်းနဲ့
အော်ဟစ်ပြောခဲ့မိတာတွေကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ
ခင်ဗျာ”

“အို... ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုမြင့်နိုင်၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် နေကောင်းအောင် သာ နေပါ။ အခုတော့ နှင်းတွေ ကျနေသေးတယ်၊ တော်ကြာ နေလေးပွင့် လာတော့ မျက်နှာသစ်ပြီး ဆေးသောက်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“နောက်ပြီး မြို့ထဲက ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ရှင့်အဖျားကိုလည်း ပြတ်အောင် သေသေချာချာ မကုချင်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကုချင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မမြစိမ်းကပဲ ဆရာဝန် ပင့်ခိုင်းပေးပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မြို့ထဲသွားဖို့ အင်အားလည်း မရှိ၊ ပြီးတော့ ဒီမြို့ကလည်း မဟုတ်တော့...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ကဲ... ခဏလောက် မှေး နေလိုက်ဦးလေ ကိုမြင့်နိုင်”

ကိုမြင့်နိုင်သည် မမြစိမ်း၏အမိန့်အတိုင်း သက္ကလတ်စောင်စကို တင်းတင်းဆွဲ၍ ခြုံလိုက်ရင်း မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။ တယ်လို့ပင် ထူးဆန်းတာကတော့ မျက်စိမှိတ်ထားရက်ကပင် ဣန္ဒြေ ဆန်လှသော ဖုရားသခင်မ၏ ယဉ်စစမျက်နှာဟန်ကိုသာ မျက်လုံးထဲ တွင် မြင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။

ရေထဲက လရိပ်

“အမယ်... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ခြံထဲတောင် ဆင်းပြီး လမ်း လျှောက်နိုင်နေပါရော ကိုမြင့်နိုင်”

ကြက်ခြံဘေးတွင် ကြက်ကလေးတွေကို အစာကျွေးနေသော မမြစိမ်းသည် ဆွယ်တာအင်္ကျီစိမ်း၊ ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူ၊ သက္ကလတ် ဘောင်းဘီရှည်ငှက်ခါးစိမ်းရောင်နှင့် သူ့ဆီ ပြုံးရွှင်၍ လျှောက်လာသည့် ကိုမြင့်နိုင်ကို မျက်ခုံးကလေး ပင့်၍ ကြည့်နေမိလေသည်။

“ကျွန်တော် တော်တော်နေကောင်းနေပါပြီ မမြစိမ်းရဲ့၊ မနက်က တောင် မြို့အရှေ့ဘက်တစ်ပတ် လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ပြီးပြီ”

ကိုမြင့်နိုင်သည် မမြစိမ်းလက်ထဲမှ စပါးတွေ ထည့်ထားသော ကြေးလင်ပန်းကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကြက်ကလေးတွေ ကို ပါးစပ်က တဒီဒီခေါ်ပြီး ကြက်စာကျွေးနေ၏။

“ဟန်ကျပြီရှင်၊ ကိုမြင့်နိုင် ဒီမှာ ကြက်စာကျွေးနေရင် ကျွန်မ ဟိုဘက်က နွားခြံထဲမှာ နို့စားနွားမကြီးတွေကို နွားစာသွားကျွေးရဦးမယ်၊ ကဲ... ကျွေးရစ်တော့”

မမြစိမ်းသည် ကိုမြင့်နိုင်လက်ထဲက ကိုင်ထားသော ကြေးလင်ပန်း ထဲမှ စပါးတစ်ဆုပ်ကို ဆုပ်ယူလိုက်ပြီး ကြက်ကလေးတွေဘက်ကို ပစ် ကြိုလိုက်လေသည်။ အဝါနုရောင် ကြက်ပေါက်ကလေးတွေ၏စပါးစေ့ ကောက်နေပုံမှာ ချစ်စရာကောင်းလှ၏။ မမြစိမ်းသည် ကြက်ကလေး တွေကို ခဏမျှ ငေးကြည့်ပြီးမှ လှည့်၍ ထွက်သွားလေသည်။

မမြစိမ်းသည် ကောက်ရိုးဝါးနေသော နွားနီမကြီးဆီသို့ လျှောက်၍ သွား၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ ရွှေနီကြီး... နှမ်းဖတ်ဆာလှပြီလားဟင်”

နွားနီမကြီးသည် မမြစိမ်းက ခေါင်းကို ယုယုယယသပ်၍ မေးနေ သည့်အခါ နားရွက်ကို စွင့်၍ ထောင်နေလေသည်။

“အေး အေး... သမီးကြီးကို မေမေ ကျွေးမှာပေါ့၊ ကဲ... ဒေါ်ဖွား ရေ၊ ဆန်ကွဲပြုတ်နဲ့ နှမ်းဖတ်ယူခဲ့ပါ၊ မိရွှေနီကြီး ကျွေးရအောင်”

မမြစိမ်းသည် သံပုံးလွတ်တစ်ခုကို နွားတင်းကုပ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ခဲ့ ကာ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ လှည့်၍ အော်ပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ရေတွင်းတွင် ရေငင်၍ သံပုံးကို ယူလာ၏။

“မိဖြူတစ်ကောင်လည်း ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ လယ်ကွင်းထဲမှာ

မြက်သွားစားနေသလား မသိ”

မမြစိမ်းသည် သံပုံးကို နွားနီမကြီးအနားတွင် အသာချ၍ လယ်ကွင်းပြင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေစဉ် နောက်နားမှ လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြားရ၏။ လှည့်မကြည့်မိ။

“ကဲ... ဒေါ်ဖွား၊ ရှင်ပဲ နှမ်းဖတ်နဲ့ ဆန်ကွဲပြုတ်ကို ရောပေးပါတော့၊ မိဖြူတစ်ကောင် ကျွန်မ ကြည့်ချေဦးမယ်”

မမြစိမ်းသည် နွားတင်းကုပ်တစ်ဖက်သို့ လျှောက်၍ တစ်ပတ်ပတ် ကြည့်ပြန်၏။

“ကြည့်စမ်း... မချောက ဒီမှာ အိပ်နေတော်မူတာကိုး၊ ကြည့်ပါဦး ဒေါ်ဖွားရယ်... မိဖြူကို တွေ့လာခဲ့ပြီ၊ သူ့ဖို့ပါ နှမ်းဖတ်ပိုထည့်လိုက်ပါဦး၊ ဟင်... ဘုရားရေ”

မိဖြူကို နွားတင်းကုပ်ဘက်မှ ဆွဲထုတ်ယူလာခဲ့သော မမြစိမ်းသည် သံပုံးထဲတွင် နှမ်းဖတ်နှင့် ဆန်ကွဲပြုတ်ကို ကိုင်ရောမွှေနေသော သူ့ကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး ကိုမြင့်နိုင်၊ ဘယ်နဲ့ဥစ္စာတွေ လုပ်နေရတာလဲ၊ ဒေါ်ဖွားရော ဘယ်သွားသလဲ၊ ပေး-ပေး... ကျွန်မ လုပ်ပါ့မယ်ရှင်”

“နေ နေ မမြစိမ်း... ဒေါ်ဖွား မအားဘူး၊ ထမင်းအိုး ဆူနေလို့၊ ပေးပါ၊ ကျွန်တော် ရောပေးစမ်းပါရစေ”

မမြစိမ်းက သံပုံးကို အားနာနာနှင့် ဆွဲယူ၏။ သို့သော်လည်း မမိလိုက်။ ကိုမြင့်နိုင်သည် သံပုံးကိုဆွဲကာ နွားတင်းကုပ်ကို ကလေးတူတူပုန်းသလို လှည့်ပတ်ပြေးလေသည်။ မမြစိမ်းသည် ပြေးလိုက်လို့ မမိတော့ဘဲ ရယ်သာနေရ၏။

“ကဲ... မေမေသမီးကြီး စား-စား၊ ဟောဒီ ဒေါ်ဖွားလက်သစ် ရောပေးတဲ့ ဆန်ကွဲပြုတ်ပဲ”

တရားရှားရှားနှင့် အားရပါးရ စားနေသော နွားနီနှင့် နွားဖြူမကြီးကို မမြစိမ်းသည် တစ်မိမိကြည့်နေ၏။ ကိုမြင့်နိုင်သည် မျက်တောင်ကလေး ကော့ပြီး ပါးစပ်ကလေး အပွင့်သားနှင့် နွားမကြီးတွေကိုသာ ငေးကြည့်နေ သော မမြစိမ်းကိုသာ ငေး၍ ကြည့်နေမိလေသည်။

မနက်စောစော နွားမကြီးတွေကို နွားနို့ညှစ်ပေးသည့်အခါတွင် လည်း ကိုမြင့်နိုင်သည် မမြစိမ်းနောက်မှ သံပုံးဆွဲ၍ လိုက်ပါလာ၏။ နေပါစေ ပြောလည်း မရ။ ခြံထဲက သစ်ပင်တွေ ရေလောင်းနေသည့်အခါ တွင်လည်း ကိုမြင့်နိုင်သည် အဆင်သင့်။ ရေတွင်းက ရေကို ငင်၍ ပေးပြန်၏။

မမြစိမ်းသည် ထမင်းဆိုင်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ထွက်၍ စီမံလေ့မရှိ။ အဒေါ်ကသာ ကြည့်၍ စီမံရ၏။ သူက အိမ်ထဲမှနေ၍ အစားအသောက် နေရာထိုင်ခင်း ကျနအောင် စီစဉ်ပေးတတ်လေသည်။

ကိုမြင့်နိုင်မှာလည်း မမြစိမ်းကိုလိုက်၍ ကူညီပြီး ပိုသောအချိန် တွင် အခန်းထဲတွင် စာအုပ်တွေကိုသာ ဖတ်နေတတ်၏။ ထမင်းဆိုင် ရှေ့သို့ယောင်လို့မှလည်း ထွက်မလာတတ်။ ပြီးတော့ လူစုစုဝေးဝေးမြင် လျှင် အရင်ဆုံး ရှောင်ပြေးလေသည်။

အဒေါ်သည် ကိုမြင့်နိုင်ကို အခြောက်တိုက်ကြည့်လို့မရဖြစ်နေ၏။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ခန်းဖိုး၊ ထမင်းဖိုးကို ရက်ရက်ရောရောပေးပြီး သပ်သပ်ရပ် ရပ် တည်တည်ကြည်ကြည် နေထိုင်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ ငြိမ် နေရဟန်တူလေသည်။

ကိုမြင့်နိုင်သည် စကားများများ ပြောလေ့မရှိ။ မျက်နှာအမူအရာ ကလည်း တစ်စုံတစ်ခု အကြောင်းကို စဉ်းစားနေသလို ထင်ရ၏။ လှိုက် လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်မောသည့် အမူအရာမျိုးလည်း မတွေ့ရပေ။

သို့ရာတွင် မမြစိမ်းက သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်လျှင်

တော့ ချက်ချင်းမျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွား၏။ နှုတ်ခမ်းတွင် မသိ
မသာပြုံးယောင်သန်းလာကာ မမြစိမ်းကို အားကိုးအားထားဟန်မျိုးနှင့်
စူးစိုက်ကြည့်တတ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လရောင်အေးအေးအောက်တွင် နှင်းဆီနံ့
သင်းနေသော ခြံထဲတွင် ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်နေမိကြ၏။

“ကိုမြင့်နိုင်ကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် မုန့်
ပျောက်သွားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အမူအရာမျိုးလိုပဲ”

မမြစိမ်းသည် လရောင်ရိပ်ကို မော့ကြည့်ပြီး ရယ်နေ၏။ ကိုမြင့်နိုင်
သည် မျက်ခုံးတစ်ဖက်မြှင့်ကာ မမြစိမ်းကို ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေမိလေသည်။
ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ရင်ထဲမှာတော့ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွား၏။

“မုန့်ပျောက်သွားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် အမူအရာ... ဟုတ်လား
မမြစိမ်း၊ အဲဒါ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲဟင်”

မမြစိမ်းသည် လရောင်ဖြာဆင်းနေသည့် မျက်နှာကလေးကို မော့
ပြီး ကိုမြင့်နိုင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“တကယ် မသိရင် ကျွန်မ ပြမယ်ရှင်၊ လာ လာ... ဒီကိုလိုက်ခဲ့”

မမြစိမ်းသည် ရေတွင်းဘက်ဆီသို့ ခပ်အေးအေး လျှောက်သွား
၏။ ကိုမြင့်နိုင်သည် မမြစိမ်းနောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လိုက်
လာခဲ့မိလေသည်။ သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့ပါလိမ့်။ မမြစိမ်းသည်
ဘယ်လိုအမူအရာမျိုး တွေ့ထားပါသနည်း။

“ကဲ... ကြည့်-ကြည့်၊ ရေတွင်းထဲကို ငုံ့ကြည့်လေ”

ကိုမြင့်နိုင်သည် မမြစိမ်းကို မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်၍ ကြည့်မိပြီး
ရေတွင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ လသည် သာနေ၏။ ကိုမြင့်နိုင်
၏ မျက်နှာသည် ရေရိပ်ထဲတွင် ခပ်ကြောင်ကြောင် တွေ့ရသည်။

“ကဲ... မြင်ပြီလား ရှင်ရုပ်ကို”

မမြစိမ်းသည် ပြုံးပြီး ရေတွင်းဘေးမှ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ကိုမြင့်နိုင်သည် ဒီတော့မှ တဟားဟားအော်၍ ရယ်နေမိ၏။ ရေတွင်းထဲမှ သူ့အရိပ်သည်လည်း ခပ်ကြောင်ကြောင် မဟုတ်တော့။ အလွန်တရာ သဘောကျပြီး ရွှင်ပျလာသော မျက်နှာဟန်မျိုးဖြစ်၍ နေလေသည်။

“မမြစိမ်း... ဘယ်လဲ၊ နေဦးလေ”

ကိုမြင့်နိုင်သည် ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးစွာ မမြစိမ်းနောက်မှ ပြေး၍ လိုက်သွား၏။ ညမွှေးပန်းတို့သည် တသင်းသင်းနှင့် မွှေးနေသည်။ လရောင်ကတော့ ငွေစင်သွန်းနေ၏။ ကိုမြင့်နိုင်သည် မမြစိမ်းဘေးနားမှ လျှောက်၍ လိုက်လာ၏။

“မမြစိမ်း”

ကိုမြင့်နိုင်၏အသံက တိုး၍နေ၏။ ရင်ထဲမှာလည်း မချင့်မရဲဖြစ်နေသလို ထင်ရသည်။

“မုန့်ပျောက်တဲ့အမူအရာဆိုတာမျိုးတော့ ကျွန်တော် မတွေ့ခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ ဖုရားသခင်မကလေးတစ်ဦးကို ကိုးကွယ်ပါရစေဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တမ်းတနေတဲ့မျက်နှာမျိုးကိုတော့ဖြင့်...”

ကိုမြင့်နိုင်သည် ရှေ့ဆက်၍ စကားပြောလို့ မထွက်တော့ပေ။ မမြစိမ်း၏ မျက်လုံးအကြည့်သည် ရိုးသားပေမဲ့ ပြင်းထန်လှပေသည်။ တစ်ချက်မျှ သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး အိမ်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ ကိုမြင့်နိုင်သည် ဇက်ကြီးကျိုးကာ ခြံထဲတွင်ရပ်၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။

ကြက်ဦးဖြင့် တွန်လေပြီ။ မမြစိမ်းသည် အိပ်လို့ ယခုထိ မပျော်နိုင်သေးပါကလား။ သူ့ရင်ထဲတွင် ပူနေ၏။ ဘယ်လိုဝေဒနာရယ်တော့ဖြင့် မသိ။ မိဘနှစ်ဦး အနိစ္စရောက်ပြီးကတည်းက ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ကာ အဒေါ်လုပ်သူနှင့် အေးချမ်းစွာ နေလာခဲ့၏။

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ စဉ်းစားခဲ့လို့ကို မရ။ သူ့လုပ်ငန်းတွင်

သူစိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ကြက်ဥတွေရောင်း၊ နွားနို့ရောင်း၊ ခြံထဲက ဟင်း
သီးဟင်းရွက်တွေ ဖောက်သည်ပေးနှင့် တစ်နေ့နှင့်တစ်နေ့ သည်လုပ်ငန်း
တွေထဲတွင်သာ စိတ်ရှိခဲ့ရ၏။

ယခုတော့ ကိုမြင့်နိုင်ဆိုသည့် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်
သည် သူ့ရင်တွင်း၌ ဝင်လာနေပေပြီ။ ဘယ်မြို့၊ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသ
က ဘယ်လိုကိစ္စနှင့် ဒီနေရာသို့ရောက်လာခဲ့သည်တော့မသိ။ သူ့ငှက်ဖျား
ရောဂါကတော့ ရှင်းရှင်းပျောက်သွားပြီး ယောက်ျားဆန်သည့်မျက်နှာ
အမူအရာလက္ခဏာနှင့် ကျန်းမာ၍နေ၏။

ဒါပေမဲ့ ခုအထိ သူ့နေရပ်သို့ မပြန်သေး။ သူ့ရာဇဝင်လည်း မသိ။
သူ့အကြောင်းလည်း ဘာမျှမသိ။ ဒါပေမဲ့ တည်ကြည်ပုံကိုတော့ လေးစား
မိလေသည်။ တည်ကြည်ပါသည်ဆိုတာတောင် ညကတော့ ဖုရားသခင်မ
လေးတစ်ဦးကို ကိုးကွယ်ပါရစေဆိုလာသော လေသံမျိုးကို ကြားလိုက်ရ
ပေသေးသည်။

ကဲ... မခက်ပါလား ရေတွင်းထဲက အရိပ်ရယ်။

ဘဝအပ်သူ

ဒီ... ဒီ... ဒီ... ဒီ။

“လာဟော့... ကြက်ကလေးတွေ၊ အစာစားရအောင် လာကြ”
မမြစိမ်းသည် ကြေးလင်ပန်းကလေးထဲမှ စပါးစေ့ကလေးတွေကို
ကြဲဖြန့်ရင်း ကြက်ကလေးတွေကို အော်ခေါ်၏။

“ဒေါ်ဖွားရေ... စပါးရော ပြောင်းဖူးစေ့ရော ထပ်ယူခဲ့ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟူသော ဒေါ်ဖွား အသံကြားရ၏။

“မြန်မြန်ပေးပါ ဒေါ်ဖွားရဲ့... ကြက်ကလေးတွေဟာ ဆာရှာလွန်း”

လို့”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုပေးလာသော ပြည်တောင်းကို လှယ်ယူလိုက် တော့မှ မျက်နှာကြီး ငုံ့ချနေလျက်နှင့် လှမ်းပေးနေသော ကိုမြင့်နိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အမ်းသွားလေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုမြင့်နိုင်၊ နေမကောင်းဘူးလား”

မမြစိမ်းက အမူအရာမပျက် မျက်လွှာကို အသာချ၍ မေးလိုက်ရ လေသည်။

“ကောင်းပါတယ်”

ကိုမြင့်နိုင်၏အသံက ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်၏။

“ကော်ဖီရော သောက်ပြီးပြီလား”

ကိုမြင့်နိုင်က ခေါင်းကို ယမ်းပြ၏။

“ဪ... ခက်တော့တာပဲ၊ ဒေါ်ဖွားကလည်း လာမပေးဘူးလား”

ကိုမြင့်နိုင်က ခေါင်းနှစ်ခါ ယမ်းပြပြန်၏။

မမြစိမ်းသည် ရယ်ချင်လာသောမျက်နှာနှင့်-

“ဘယ့်နှယ်လဲရှင်... ရှင်ကလည်း စကားမပြောတတ်တော့ဘူး လား”

ဟု စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မေးတော့မှ ကိုမြင့်နိုင်က ပြုံး၍လာလေ သည်။

“သူတို့လည်း မအားသေးလို့ပါဗျာ၊ နောက်မှ သောက်လည်း ရ ပါတယ်၊ ပေး ပေး... ကြက်ကလေးတွေကို ကျွန်တော် ကျွေးမယ်၊ လာ ကြဟေ့ သားတို့ သမီးတို့... ဒီ-ဒီ-ဒီ-ဒီ”

မမြစိမ်းသည် ရယ်ချင်ပေမဲ့ ဣန္ဒြေလုပ်နေရ၏။ ရွှေကြက်တော ကြီးကပင်လျှင် သားတို့သမီးတို့ဟု အော်ခေါ်နေသော ကိုမြင့်နိုင်ကို ပေတေတေနှင့် ကြည့်နေလေသည်။

ကြက်စာကျွေးပြီးကြသောအခါ မမြစိမ်းသည် သူကိုယ်တိုင် ကော်ဖီ နှစ်ခွက်ဖျော်၏။

“ရော... သောက်ရှင့်၊ ဟောဒီ ထောပတ်ငှက်ပျောက်တော့ ငှက်ဖျား ခံရှိတဲ့လူလည်း စားနိုင်တာပါပဲ၊ စားမယ် မဟုတ်လား”

မမြစိမ်းသည် စားပွဲပေါ်တွင် ငှက်ပျောက်တစ်ဖီးကို ချလာပြီး တစ်လုံးကို ဖြုတ်ပေးသည်။ ကိုမြင့်နိုင်သည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ မမြစိမ်း ကျွေးသမျှ ပေးသမျှကိုသာ သားငယ်တစ်ယောက်လို ထိုင်စားနေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် မမြစိမ်းကို မချင့်မရဲ မျက်လုံးနှင့် မော့ကြည့်တတ်သည်။

“မမြစိမ်း”

အသံက တိုးသွားပြန်၏။

“ရှင်”

မမြစိမ်းသည် ဒီလို အသံတိုးတိုး ခေါ်ပုံမျိုးကိုတော့ ကြောက်နေသည်။ ရင်ထဲက ထိတ်နေပေမဲ့ ဣန္ဒြေလုပ်ပြီး ကော်ဖီကို ဖိ၍ သောက်နေရလေသည်။

“စားပြီးရင် ဘာအလုပ်များ လုပ်ဖို့ရှိနေသလဲ၊ မအားဘူးလား” ကိုမြင့်နိုင်သည် ခေါင်းကြီးငုံ့ရင်းကနေ မေးနေပြန်၏။

“အားပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကိုမြင့်နိုင်”

ကိုမြင့်နိုင်သည် တော်တော်နှင့်မဖြေ။ ပြီးမှ ခေါင်းတဖြည်းဖြည်း မော့လာ၏။ အမူအရာ ထူးခြားနေသဖြင့် မမြစိမ်းသည် အနားက ထွက်ပြေးချင်လာသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ထွက်ပြေးလို့ကလည်း မရ။

“ဒီလိုဆိုရင် ချောင်းရိုးဆားမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော့်အဖြစ် အပျက် အတ္တပ္ပတ္တိတွေ ပြောပြပါရစေ၊ မမြစိမ်း နားထောင်နိုင်ပါ့မလား ခင်ဗျာ”

မမြစိမ်းသည် တော်တော်နှင့် ခေါင်းမညိတ်မိ။ ဒါပေမဲ့ ကိုမြင့်နိုင် ရဲ့မျက်လုံးနှင့် ရင်ဆိုင်မိပြန်တော့လည်း မငြင်းနိုင်တော့ပါကလား။

နှစ်ဦးသား ချောင်းရိုးကလေးဘေးတွင် လျှောက်၍လာခဲ့ကြ၏။ လမုသီးတို့သည် ရေပေါ်တွင် ပေါလောပေါလော မျောနေကြသည်။ ဗေဒါသိုက်တို့ကလည်း ဝဲထဲတွင် ချာလည်ချာလည်နှင့်။ မမြစိမ်းသည် ရွဲ့ရောင်ရောနေသော ရေမျက်နှာပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

“မမြစိမ်း၊ ဒီရေလေပ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ကြမလား”

မမြစိမ်းသည် ရေလေပ်ပွင့်တွေ ဖွေးနေသော လေပ်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီးနောက် အပင်ခြေရင်းတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။ ဆောင်းဦးလေပြည်သည် တသင်းသင်း တိုက်ခတ်လာနေ၏။ ဟိုအဝေး တွင်လည်း လှေကလေးတွေ ရွက်လွင့်ပြီး ပြေးနေပေသည်။

ကိုမြင့်နိုင်သည် ကိုင်းကျနေသော လေပ်တစ်ကိုင်းကို လှမ်းဆွဲယူ ပြီး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဖြူနေသည့် ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ချိုးယူလိုက်ပြီး သစ်ပင် အမြစ်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ လက်ထဲက ပန်းခိုင်ကို မမြစိမ်းဆီသို့ လှမ်း၍ပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေတဲ့ ဝေဒနာကို မမြစိမ်းကို ဖွင့် ပြောချင်တာ ကြာပါပြီ မမြစိမ်းရယ်... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် ချိန်ဆနေရတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ စင်စစ်တော့ အိမ်က ထွက်ပြေးလာရတဲ့ အိမ်ထောင်သည်တစ်ဦးပါ”

မမြစိမ်းသည် အံ့အားကလေးသင့်ပြီး မျက်လွှာချသွားလေသည်။ ကိုမြင့်နိုင်သည် အားနာသွားဟန်နှင့် နှုတ်ခမ်းခဏမျှ ကိုက်ထားလိုက် မိ၏။

“အိမ်ထောင်သည်တစ်ဦးဆိုပေမဲ့ အိမ်ထောင်ပျက်တစ်ဦးလို့ခေါ်မှ ပိုပြီး မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝကတော့ ကျွန်တော်အယူသီးခဲ့မှု

ကြောင့် ခြောက်ခန်းလာရတာပါပဲလေ။ ကျွန်တော်က ကောလိပ်ကျောင်း မှာ အရင်ကတော့ နည်းပြဆရာတစ်ဦးပဲ။

“ကျွန်တော် ထင်တာက ကောလိပ်ကျောင်းသူ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီ၊ အမောက်၊ နိုင်လွန်တွေ ဝတ်စားဆင်ပြင်ထားတာတွေဟာ အကုန်လုံး လူမှုရေးရာ ဘာမှနားလည်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကောလိပ်မရောက်ရင် လူဖြစ်ရှုံးသွားမှာစိုးလွန်းလို့ ဆယ်တန်းကို မအောင် အောင်အောင် အတော်ဖြေကြ၊ ပြီးတော့ မိဘဝင်ငွေ သိပ်ရှိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကောလိပ်ရောက်ပြီး ရှိုးပြကြ၊ အစွံထုတ်ကြ၊ လင်ယူကြ၊ ဒါပဲ လုပ်နေ တယ်လို့ အထင်ရှိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ပညာတတ်မိန်းကလေးဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝခရီးဖက် မလုပ်ဘူး။ အိမ်ထောင်ဦးစီးဘဝတို့ လူမှုရေးရာစနစ် တို့ ဘာမှနားလည်မယ့် ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ပညာတတ်ရင် သူတို့ဟာ သူတို့သာ အထင်ကြီးနေပြီး ယောက်ျားကိုလည်း ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ကျွန်တော်က ခေတ်ပညာတတ် မိန်းကလေးတွေကို အားလုံး သိမ်းကျုံးပြီး အထင်သေးနေတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒါကြောင့် ငါဘဝရဲ့ခရီးဖော်ကို ရွေးရင် ဘာမှနားမလည်တဲ့၊ မသိတတ် တဲ့ အရိုး အအကိုမှ ရှာယူပြီး ကိုယ်လိုချင်သလို ပုံသွင်းပေးမယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချမှတ်ခဲ့တယ်။ တွေ့မယ်တွေ့တော့ ဘယ်သူနဲ့တွေ့သလဲ ဆိုရင်...”

မမြစိမ်းသည် မျက်တောင်ကလေး တကော့ကော့နှင့် ငေး၍ နား ထောင်နေရာက ကိုမြင့်နိုင်ကို မသိမသာ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ နှစ်ဦး သား မျက်လုံးချင်း တွေ့ဆုံမိကြ၏။ မျက်လုံး၏အတွေ့က နူးညံ့လှပေ သည်။ မမြစိမ်းသည် ခေါင်းကို ငုံ့ချပစ်လိုက်၏။

“တော်တော်ကို လှပြီး ချစ်စရာကောင်းနေတဲ့ အငြိမ့်မင်းသမီး ကလေးတစ်ဦး ဆိုပါတော့၊ တောအငြိမ့်ကနေရာက မြို့ရောက်စရှိသေး...”

ကျွန်တော်နဲ့ သွားတွေ့တာပါပဲ၊ တောအမူအရာ ဓလေ့တောင် မပျောက် ရှာသေးဘူး၊ ရိုးအ၊အ ဆိုပါတော့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မရမက လက်ထပ်ယူခဲ့တယ်”

မမြစိမ်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဝေးသို့ လွင့်ထွက်သွားသော ရွက်လှေကလေးတွေကို ရီဝေဝေနှင့် ငေးကြည့်နေမိ၏။ ကိုမြင့်နိုင်သည် မမြစိမ်းကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး အဝေးသို့ မျက်လုံးရွှေ့ပစ်လိုက်လေ သည်။

“လက်ထပ်ခါစတော့ ပျော်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အမျိုး မျိုး အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းဖြစ်အောင် သင်ပြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကလေးအမိုက်လိုပဲ၊ ပြောတုန်း ခဏပဲ၊ နောက်တော့ သူလုပ်ချင်သလို လုပ်တယ်၊ သူသဘောမကျရင် အကျီ လုံ့ချည် အကုန်ဆုတ်ပစ်၊ ပန်းကန်တွေ ချခွဲနဲ့ ကျွန်တော် ရည်မှန်းထားတဲ့ ဘဝနဲ့တော့ဖြင့် တခြားစီ ပေါ့ မမြစိမ်းရယ်၊ သူ့ဝါသနာနဲ့ ဝါသနာကိုး၊ မကရရင် မဖြစ်ဘူး၊ ပြန် ကပါရစေတဲ့၊ နေ့စဉ် တငိုငို တရယ်ရယ်ပဲ၊ ခက်တာက ကျွန်တော်က လည်း သူ့ကိုတကယ်ချစ်မိနေပြီ၊ ပြင်လိုကလည်း မရနိုင်တော့ဘူး၊ အိမ် ထောင်ဖက်ဆိုတာ တစ်ဦးအသက်ကို တစ်ဦးအပ်နှံထားတာ မဟုတ်လား၊ တစ်ဦးဘဝကို တစ်ဦးက စောင့်ရှောက်ဖို့၊ ခုတော့ သူက တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ လျှောက်ရမယ်၊ ကျွန်တော်က အိမ်ကြီးဟောင်းလောင်းနဲ့ နေရစ်ခဲ့ဆိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ အလုပ်က ထွက် ပြီး သူ့နောက်တကောက်ကောက် လိုက်ရတော့တာပေါ့၊ အခက်ဆုံးက ကိုယ့်မိန်းမကို သူများစေ့စေ့ကြည့်တာတောင် မခံနိုင်ရတဲ့အထဲ ဟိုလူက ပိုး ဒီလူကစာပေးလုပ်တော့ ပိုခက်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ နောက်ဆုံးတော့ ငရဲပါပဲလေ၊ လင်မယား မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုက်နဲ့၊ ကျွန်တော်က အိမ်ပြန်မယ် ဇွတ်ခေါ်၊ သူက ရန်းကန် အော်ဟစ် ရန်ဖြစ်

ကြနဲ့ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ဘဝပါဗျာ”

မမြစိမ်းသည် စိတ်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာလေသည်။
ကိုမြင့်နိုင်သည် လေပ်ပင်မကြီးကိုသာ မော့ကြည့်နေ၏။

“ဒီလိုနဲ့ မခံမရပ်နိုင်တဲ့အဆုံး ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အိမ်ပြန်
လာပြီး အလုပ်ပြန်လျှောက်ပြီး ဇွတ်ကြိတ်မှိတ်နေရပြန်ပါရော၊ သူက
တော့ သူ့စိတ်ကြိုက် ကလို့ မောတော့မှ အိမ်ကို ပြန်လိုက်လာပြန်တယ်၊
ဘယ်လိုပဲ သူဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကျွန်တော်ယူထားတဲ့ မယားတစ်ယောက်အနေ
နဲ့တော့ သူ့ကို ပစ်ထားနိုင်ဘူးလေ၊ သူလာတော့လည်း ဝမ်းပန်းတသာ
နဲ့ ပြန်ပေါင်းရတာပဲ၊ နောက်တစ်ခါ အိမ်မှာနေရတာ ငြီးငွေ့လာပြန်ရင်
သူပြန်ထွက်သွားပြီး လျှောက်ကပြန်တယ်၊ ကျွန်တော့်အသည်းဟာ
အစိတ်စိတ် ကြေမွနေသလိုပါပဲ၊ သူက ချေမွခုတ်ထစ်လိုက်၊ ကျွန်တော်
က အတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်ဆက်ထားလိုက်နဲ့ အဖာရာအထေးတွေနဲ့ ဖြစ်ချင်
သလို ဖြစ်ခဲ့ပါပြီလေ၊ နောက်တော့ ကံကလေး နည်းနည်းကောင်းချင်
လို့လား မသိဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက် ရတော့မှ နည်းနည်းငြိမ်သွားပြန်
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ဗျာ ကလေးလည်း နည်းနည်းကြီးလာပြန်တော့ အိမ်ကို
ပစ်သွားပြန်ပါရော၊ အခက်ဆုံးက ကလေးကိုတော့ဖြင့် မခွဲနိုင်ပါဘူး
ဆိုပြီး ကလေးပါ ခေါ်သွားတယ်လေ၊ အဲဒါထက် အခဲရဆိုးတာများ
ရှိနိုင်ဦးမလားဗျာ၊ အဲဒါနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်
နိုင်တော့တဲ့အဆုံး သူ့ကို စွန့်ပစ်လိုက်တယ်၊ ကွာလိုက်တယ်၊ နောက်ပြီး
အိမ်မှာလည်း နေလို့မရတော့တာနဲ့ တစ်ရပ်ပြီးတစ်ရပ် လွင့်လိုက်တာ
နောက်တော့ မမြစိမ်းဆီကို ရောက်လာခဲ့တော့တာပဲ၊ ခုတော့ ကျွန်တော့်
ဘဝကို ပြုပြင်ပေးမယ့် အမျိုးသမီးဟာ မမြစိမ်းအပြင် ဘယ်သူမှ မရှိ
နိုင်တော့ပါဘူး မမြစိမ်းရယ်၊ ခုမှ ကျွန်တော့်ရဲ့ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ကို
တွေ့ရလို့ လွန်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေကို နှမြောမိတယ်၊ ကျွန်တော် အတွေ့နောက်

ကျနေပါပြီလားရယ်လို့လည်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိတယ်၊ မမြစိမ်း... ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသလား၊ ဟုတ်လားဟင်”

မမြစိမ်းသည် မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းပင်မသိ။ စိတ်ထဲတွင် ကြေကွဲနေ၏။ ငိုပစ်လိုက်ချင်သလို၊ ဒီအနားက ပြေးထွက်သွားချင်သလို ရင်ထဲတွင် ပူလောင်၍ နေလေသည်။ မျက်နှာကို ငုံ့ချကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထားမိ၏။ ပြီးတော့ ဘာကိုလုပ်ပြီး ဘယ်လိုပြောရမှန်းကို မသိတော့သည့်အဆုံးတွင် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်မိလေသည်။

“မမြစိမ်း... မမြစိမ်း”

မမြစိမ်းသည် ရှေ့က အတွင်သာ ခေါင်းငုံ့လျှောက်သွား၏။

“မမြစိမ်း... ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ၊ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ပါရစေ”

နောက်ကနေ အပြေးလိုက်ရ၏။ ကိုမြင့်နိုင်သည် မမြစိမ်းမျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ကာ ဆေးမှ လိုက်ပါလာ၏။ မမြစိမ်းသည် နွားတင်းကုပ်ထဲသို့ဝင်၍ နွားစာကျွေးသည်။ ကိုမြင့်နိုင်သည် သံပုံးတကိုင်ကိုင်နှင့် နောက်မှ လိုက်လာ၏။

“လာကြဟေ့ မိရွှေခိုကြီးတို့... ငါ့သမီးမိဖြူကြီးလည်း လာ လာ၊ အဖေတို့ အစာကျွေးမလို့”

မမြစိမ်းသည် ခေါင်းငုံ့နေရာက ကိုမြင့်နိုင်ကို မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။ ကိုမြင့်နိုင်၏မျက်လုံးသည် သူ့ကိုသာလျှင် ကြည့်နေ၏။ လွဲဖယ်လို့က မရ။ နှုတ်ခမ်းကလည်း ပြုံးနေ၏။

“ဟင်... မျက်နှာကိုက မုန်းစရာ”

မမြစိမ်းသည် ဒေါပွပွနှင့် နှမ်းဖတ်တွေကို ဖိ၍နယ်၏။

“ကျောင်းအမကလည်း ဒေါချည်းပဲကိုဗျာ၊ ပေးပါ... ကျွန်တော် နယ်ပေးပါ့မယ်”

ကိုမြင့်နိုင်သည် သံပုံးကိုအတင်းဆွဲလှတော့မှ မမြစိမ်းသည်

မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေ၏။ ကိုမြင့်နိုင်က မချိုမချဉ် ပြုံးနေလေသည်။

“ဖုရားသခင်မဆိုတာ ဒေါမပွကောင်းဘူးတဲ့ဗျာ၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မလိမ္မာလို့ မိုက်မှားဖူးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်မျိုးကို ချမ်းသာပေးရောပေါ့တဲ့ဗျာ တကတဲ”

မမြစိမ်းသည် နှုတ်ခမ်း စုအောင့်အောင့်ရှိနေရာက ခေါင်းငုံ့၍တော့ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့ ဘာကိုဝမ်းနည်းနေမှန်းမသိ။ ကြေကြေကွဲကွဲကြီး ဖြစ်နေ၏။ အဖြေရှာလို့လည်း မရပါ။ အနီးစပ်ဆုံး အဖြေကတော့ ကိုမြင့်နိုင်နောက်ကျောကို အားရပါးရ ထုပစ်ရင်း ကျွန်မကို စိတ်ဒုက္ခပေးဦး၊ သိလားဟု ပြောကာ ငိုလိုက်ချင်ပေသည်။

အဲဒါမှ အခက်ဆုံးပါကလား။

ရွှေကြက်သံချို

မမြစိမ်းသည် ဒီနေ့မှ နေရထိုင်ရ အခက်ဆုံးပါဟု ထင်လေသည်။ ကြည့်ပါဦးတော့၊ ကိုမြင့်နိုင်သည် သူ့ကိုသာလျှင် မချင့်မရဲကြီး ပြုံး၍ ကြည့်ကြည့်နေတတ်၏။ ခါတိုင်း ထမင်းမျက်နှာချင်းဆုံ၍ စားရစဉ် စိတ်ထဲက ဘယ်လိုမှမဖြစ်။ ယနေ့တော့ ထူပူ၍နေသည်။ ရှိန်းဖိန်း၍ နေသည်။ ရယ်ချင်သလို၊ ငိုလိုက်ချင်သလိုနှင့် ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းမသိ။

ပြီးတော့ မမြစိမ်းသည် ကိုမြင့်နိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရမှာကို ပဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။ မတွေ့ချင်တာလည်း မဟုတ်။ တွေ့ပြန်တော့ ခေါင်းကို ငုံ့ချထားမိ၏။ မျက်လွှာကို စင်းထားလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့အောင်လည်း ရှောင်ရှားနေချင်သည်။ ဒါကြောင့် တစ်နေကုန် အခန်းထဲ ဝင်အိပ်နေမိ၏။

အိပ်ရာပေါ်တွင်သာ လှဲနေရသည်။ အိပ်လို့ကလည်း ပျော်သည် တော့ မဟုတ်။ ဟိုလိုမ့် ဒီလိုမ့်နှင့် အိပ်ရာတွင် လှိမ့်၍နေမိသည်။ ဟိုတွေး

ဒီတွေး လျှောက်တွေးရင်း နောက်ဆုံးတော့လည်း ကိုမြင့်နိုင်အကြောင်းကို သာ တွေးမိလေသည်။

“သူ့မိန်းမကို သူသိပ်ချစ်တယ်ဆိုပါကလား၊ မိန်းမကလည်း ယောက်ျားကို ညှာဦးမှပေါ့၊ သူ့သဘောချည်း အရမ်းလုပ်နေတာမျိုးဟာ ကြင်နာမှု ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ကလေးလေးကလည်း အတင်း ခေါ်သွားသတဲ့၊ ဪ လက်စသတ်တော့ ကိုမြင့်နိုင်က ကလေးတစ် ယောက်အဖေ ဖြစ်နေတာကိုးနော်”

မမြစိမ်းသည် ထပ်တလဲလဲ ကိုမြင့်နိုင်အကြောင်းကို တွေးနေမိပြီး စိတ်ထဲမှာ မသက်မသာဖြစ်၍သာ လာလေသည်။

“လူကိုက လူပျိုယောင်ယောင်နဲ့... အားကြီး မုန်းစရာကောင်း တယ်”

မမြစိမ်းသည် သူ့ခေါင်းအုံးကို ခုတင်တစ်ဖက်ဆီသို့ ဒေါပွပွနှင့် လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“နောက်ပြီး ရုပ်ကိုက မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လိုပဲ... ဟင်း”

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတိုင်း အိပ်ရာခင်းကိုသာ မဲပြီး ချေမွနေမိ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်ဦးဟာ အချစ်ဦးပဲ၊ သူ့မိန်းမကိုတော့ သတိရ နေမှာပဲ၊ အလကား... သူ့အပူလုံး သက်သာအောင် ငါ့ကို လာကပ်တာ”

မမြစိမ်းသည် ပြေကျနေသော ဆံစတွေကိုပင် မသိမ်းနိုင်တော့။ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေလို့မရ။ ဘယ်ကိုသွားနေနေရမှန်းလည်း မသိ။ ခြံထဲသို့သာ ဆင်းမိဆင်းရာ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ရေတွင်းနား ရောက် လာတော့မှပဲ ခြေပစ်လက်ပစ် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်မိလေသည်။

“မမြစိမ်း... ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်နေသလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးတုန်းပဲလား”

နောက်နားဆီမှ အသံကြားလိုက်ရတော့ ကျောထဲမှာ ချမ်းတက်

သွား၏။ ဒါပေမဲ့ လှည့်ပြီး မကြည့်မိ။

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုအပြစ်ပေးချင်သလဲ”

ပြင်းထန်ပူဇွေးသော အသက်ရှူသံသည် သူ့ပခုံးပေါ်၌ ဝဲနေ၏။

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားလို့ မရတော့ဘူးလေ၊ ချစ်လို့ ချစ်ပါတယ်ပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်ရမှ ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ချစ်တာကတော့ ချစ်တာပဲ ကိုး၊ သူ့ဟာသူ ရင်ထဲက ချစ်လာတာကို ဘယ်နဲ့မှ တားလို့လည်း မရတော့ဘူး”

“တော်ပါ၊ ရှက်စရာကောင်းတာတွေ ထပ်ထပ်ပြောနေတာပဲ”

မမြစိမ်းသည် နားတွေထူပြီး ပါးတွေပူလာ၏။ ဒီလိုလာပြီး ပြောပြန်တော့လည်း ရှက်ပြီးရင်း ရှက်မိပြန်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲက တော့ မယုံချင်ပါ။ ကျွန်မကို တကယ်ချစ်ရဲ့လား၊ အဟုတ်လားဟူသော မေးခွန်းမျိုးကို မေးကြည့်ရဲသော အမျိုးသမီးမျိုးမဟုတ်၍လည်း ခက်လှပါ၏။

“ကျွန်တော်လေ မမြစိမ်းဆီက အဖြေရပြီးရင် ဟန်းနီးမွန်းထွက်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ဘုရားတွေလည်း ဖူးမယ်၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန်ကိုပြန်ပြီး ကျွန်တော် ဘယ်အလုပ်မျိုးဝင်ရမယ်ဆိုတာ မမြစိမ်းဆီက အကြံဉာဏ်တောင်းရမယ်၊ ပြီးတော့ မမြစိမ်း သဘောကျတဲ့နေရာမှာ နေမယ်၊ အို... သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းမှာပဲဗျာ၊ အဖြေပေးပါဦး မြရယ်... အဖြေပေးစမ်းပါဦး”

မမြစိမ်းက မတုန်မလှုပ် ငိုငို၍နေ၏။ ရင်ထဲမှာတော့ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေလေသည်။ ခုနေတော့ ဘာမှမလုပ်ချင်။ ခုလိုပဲ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထိုင်ငေးချင်နေ၏။ ကိုမြင့်နိုင်သည် အနားသို့ကပ်လာ၍ ထိုင်လေသည်။ ပြီးတော့ မမြစိမ်းကိုသာ ချစ်ခင်သော အမူအရာနှင့် မချင့်မရဲ ကြည့်နေပြန်၏။

မမြစိမ်းသည် မျက်နှာမထားတတ်ဖြစ်၍ လာရတော့သည်။ မော့၍ ကြည့်လိုက်တိုင်း ချစ်ခိုးလျှံဝေနေသော မျက်လုံးကြီးတွေနှင့်သာ ရင်ဆိုင်နေရ၏။

“အနားက သွားစမ်းပါရှင်၊ ကျွန်မ မနေတတ်ဘူး”

မမြစိမ်းက ရိုးသားစွာ ပြောလိုက်သည်ကိုပင် ကိုမြင့်နိုင်က အလွန် သဘောကျပြီး ရယ်နေလေသည်။

“မသွားဘူးဗျာ၊ မမြစိမ်းဆီက အဖြေမရမချင်း”

ကိုမြင့်နိုင်က ပေကတ်ကတ်နှင့် အနားမှ မခွာပေ။ မမြစိမ်းသည် ဒေါပွလာကာ ပခုံးကို တအားတွန်းပစ်လိုက်လေသည်။ ဒီလို အားလွန်ပြီး လဲကျသွားပြန်တော့လည်း မျက်လုံးကလေးပြူးပြီး စိုးရိမ်သွားမိပြန်၏။

“နာသွားသလားဟင်... ဟင် ကိုမြင့်နိုင်”

ကိုမြင့်နိုင်သည် မချင့်မရဲဖြစ်လာကာ မမြစိမ်း၏ နဖူးရှေ့တွင် ဖွာလွင့်နေသော ဆံယဉ်စကလေးတွေကို လက်နှင့်အသာ ဆွဲခါပစ်လိုက်မိပြီးမှ အားနာဟန်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

“ကဲ... ခုချက်ချင်း အဖြေမပေးချင်သေးရင် ဒီတစ်ည စဉ်းစားဦး၊ မနက်ကျတော့မှသာ သိပါရစေ အချစ်ရယ်”

“တယ်လို့လည်း ခက်ပါလားရှင်”

မမြစိမ်းသည် အဖြေကို ဘယ်လိုပေးရမှန်းမသိ။ ချစ်မိနေသလား၊ မချစ်ဘူးလား။ အို... ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုလဲ မပြောတတ်။ မဝေလည်း မဝေခွဲတတ်။ တကယ့်အဖြေကတော့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ရှိနေ၏။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုဖွင့်ထုတ်ပြောလိုက်ရမှန်းမသိ။ စိုးရိမ်စိတ်တွေလည်း ပြည့်နေ၏။ ကြောက်လည်း ကြောက်ရွံ့ပေသည်။ ဘာကိုအတိအကျ ကြောက်လန့်နေမိမှန်းလည်း မသိပါ။

ညသို့ပင် တိုင်ခဲ့ပေပြီ။ လမင်းကလည်း ထိန်ထိန်သာနေသည်။ အိပ်လို့ကလည်း မရပါ။ ရင်ထဲမှာလေ... ရင်ထဲမှာ၊ မမြစိမ်း၏ ရင်ထဲမှာတော့ ခက်လို့ပဲ နေပါပြီ။ နောင်ရေးကို တွေးတွေးပြီး ကြောက်နေတယ်ပဲ ခေါ်ရမလား။ အချစ်သည် ကစားစရာမဟုတ်။ တစ်သက်လုံး အရေးပင်ဖြစ်သည်။ ကိုမြင့်နိုင်သည် စိတ်ချယုံကြည်ရမည့်လူ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဒါကိုပဲ မမြစိမ်းသည် တွေးနေမိ၏။

ညသန်းခေါင်ယံမှပင် လွန်မြောက်၍ အရုဏ်တက်သို့ပင် ပြောင်းလဲလာခဲ့ချေပြီ။ မမြစိမ်းသည် စိတ်ဆုံးဖြတ်၍မရသေး။ အိပ်လို့လည်း မပျော်နိုင်သေးပါ။

“အောက်-အီး-အီး-အွတ်”

ဟော... ရွှေကြက်တောကြီးပင် တွန်သံချိုလေပြီ။ မမြစိမ်းသည် ခြင်ထောင်စတစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် အသာပင့်ကာ အိပ်ရာမှ အားယူ၍ ထလိုက်၏။ ကပိုကရီနှင့် ပြေကျလာသော ဆံပင်တွေကို ပြန်၍ မထုံးနိုင်သေးဘဲ မှန်ပြတင်းပေါက်ကိုသာ တွန်းဖွင့်ကြည့်ရလေသည်။

အပြင်မှာတော့ နှင်းတွေ မှန်ကျနေ၏။ မမြစိမ်းသည် ငှက်ဖျားမိလာခါစရုပ်နှင့် ဒီလိုအချိန်တွင် ရောက်လာသော ကိုမြင့်နိုင်ကိုသွား၍ သတိရမိပြန်၏။

“အောက်-အီး-အီး-အွတ်”

နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ပင် ရွှေကြက်တောက မာလကာပင်ပေါ်မှ တွန်သံပေးပြန်ပေပြီ။ မမြစိမ်းသည် ပြေလျော့၍ ဖွာကျနေသော ဆံပင်ကိုပြင်၍ ထပြီး ခေါင်းအုံးအောက်မှ မီးခြစ်နှင့် ဖယောင်းတိုင်ကို လက်နှင့် စမ်းကာ ယူလိုက်လေသည်။

“ဆိုင်ရှင်တို့ မရှိကြဘူးလား၊ တံခါးဖွင့်ပေးကြစမ်းပါဦးရှင်”

မမြစိမ်းသည် မီးအိမ်ကို ကမန်းကတန်းထွန်းပြီး အိမ်ရှေ့ကို ပြေး

ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ကိုမြင့်နိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့နေ၏။

“အရမ်းဖွင့်မပေးနဲ့ဦး မြ၊ ဘယ်သူမှန်းလဲ သိတာမဟုတ်ဘူး”

ကိုမြင့်နိုင်က မမြစိမ်းလက်ထဲမှ မီးအိမ်ကို လှမ်းယူထားလိုက်၏။ မမြစိမ်းသည် ပျဉ်ပေါက်ကြားမှ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“အို... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့ခမျာ ချမ်းရှာလွန်းလို့ တုန်နေတာပဲ၊ လက်ထဲမှာလည်း ကလေးတစ်ယောက်နဲ့”

မမြစိမ်းသည် ကိုမြင့်နိုင်ကိုပင် လှမ်းမကြည့်အားဘဲ တံခါးမင်း တုပ်ကို ဖြုတ်ကာ တံခါးကိုသာ တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်မိလေသည်။

“ဒီဆိုင်မှာ ကိုမြင့်နိုင်ဆိုတဲ့လူ တည်းနေတယ်ဆိုရှင်၊ အဲဒီလူက ကျွန်မ ယောက်ျားပါရှင်၊ သူဘယ်မှာလဲဟင်... သူဘယ်မှာလဲ”

တံခါးဖွင့်လျှင် ဖွင့်လိုက်ချင်း မိန်းကလေးသည် သုံးနှစ်သား ကလေးကို ပွေ့ချီ၍ ဆံပင်ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်မေးလာ လေသည်။ မီးအိမ်ကြီးကိုင်ထားသော ကိုမြင့်နိုင်သည် ကြောင်ရပ်နေ၏။ မီးရောင်ထဲမှ မိန်းကလေးသည် ချစ်စရာကောင်း၏။ ချော၏။ လှ၏။ ဒါပေမဲ့ ကျန်းမာလှဟန်မတူ၊ ပိန်နေသည်။ ကိုမြင့်နိုင်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် ပင် အငမ်းမရ ပြေးဖက်တော့သည်။

“မောင်ရယ်... မောင့်ကို ဖြူရှာလိုက်ရတာ မောင်ရယ်၊ တစ်မြို့ ပြီးတစ်မြို့ စုံစမ်းလိုက်ရတာ နဲ့နေပြီ။ ဖြူ မမိုက်တော့ပါဘူး၊ ဖြူ မှားခဲ့ တာတွေကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့မောင်ရယ်... ဖြူ လိမ္မာပါတော့မယ်၊ ဖြူနဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဟောဒီမှာ သားသား... မောင်ရဲ့သားလေး၊ မောင်က ကွာနိုင်ပေမဲ့ ဖြူက မောင့်ကို မကွာနိုင်ပါဘူး၊ ဖြူက မောင့်ကို သာ ချစ်တာပါ၊ အခုတော့ ဖြူလည်း ကျော်ကြားမှုတွေ၊ နာမည်ကြီးမှု တွေ အလိုမရှိတော့ပါဘူး မောင်ရယ်၊ မောင်နဲ့အတူတူ အိမ်မှာပဲ နေမယ်”

နော်”

ဖြူဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် ကိုမြင့်နိုင်လက်ထဲတွင် သားငယ်ကို ထည့်ကာ ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုတော့လေသည်။ မမြစိမ်းသည် ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ချကာ ထိုနေရာမှ ဖြည်းလေးစွာ လှည့်ထွက်လာမိလေသည်။ ဘယ်သို့ ထွက်လာမိမှန်းပင် မသိ။ မျက်စိထဲတွင် ဘာမှလည်း မမြင်ရ။ အားလုံး ပင် ပြာမှိုင်းနေ၏။

ရင်ထဲတွင် ဆို့နှစ်နေ၏။ ကျပ်ညပ်နေ၏။ ပြွတ်သိပ်နေ၏။ ဘာတွေပြည့်ကယ်နေမှန်းမသိ။ ခလုတ်တိုက်လိုက်လို့ မော့ကြည့်မိတော့မှ ပင် ရေတွင်းနားသို့ ရောက်လာခဲ့မှန်းကို သိရလေသည်။ ရင်ထဲတွင် ပူလောင်နေကာ ရေတွင်းဘောင်ကို မှီပြီး ရပ်နေမိ၏။

“မြ-မြ... မြစိမ်း”

အသံကို နောက်နားမှ ကြားပေမဲ့ လှည့်လို့လည်း မကြည့်မိ။ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ ငေးနေလေသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ မြစိမ်း စိတ်ဖြေလို့မရအောင် စိတ်ဆိုးမှာပဲ လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တော့ မမြစိမ်း ဆုံးဖြတ်တာကိုပဲ နားထောင်ပါ မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးပါ မမြစိမ်းရယ်... မမြစိမ်းဆီက ကျွန်တော် အဖြေတောင်းထားတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် အဖြေမှန် ကိုသာ သိပါရစေ။ အဖြေမှန်ကိုသာ သိရမှ ကျွန်တော့်ဘဝဟာလည်း ပြတ်သားတော့မှာပဲ၊ ခုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှ မကြံတတ် တော့ဘူး၊ အပြစ်မရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ကလေးကိုပဲ ကျွန်တော် သနားတယ်”

ကိုမြင့်နိုင်သည် သူ့ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အတိုင်း မှန်ကန် ရာကိုသာ ဝန်ခံလေသည်။ မမြစိမ်းသည် ရင်ထဲတွင် တလှိုက်လှိုက်ဖိုကာ ငိုချင်နေပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားမိလေသည်။ ရင်ထဲတွင် ပူလောင် နေ၏။ သူ့အရင်က အဖြေမပေးခဲ့မိတာ တွေးတွေးကြောက်လို့ပင် ဖြစ်

ပေသည်။ ယခုတော့ တွေးကြောက်မိသည့် ပြဿနာကြီးနှင့်ပင် တိုးပါ
လေပြီကော။ ဖြူသည် ကလေးပိုက်၍ လိုက်လာခဲ့လေပြီ။ မုန်းပြီး ပစ်ခဲ့
ပါပြီဆိုသော ကိုမြင့်နိုင်သည် သူ့မယားဟောင်းနှင့် ကလေးကို တွေ့လိုက်
ရတော့...

အို အို... မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။ မမြစိမ်းသည် နှုတ်ခမ်းကို ပြုတ်
ကျလုမတတ် ကိုက်ချလိုက်မိလေသည်။

“ကိုမြင့်နိုင်... ရှင်ပြန်၊ ရှင်မိန်းမနဲ့ အခု ရန်ကုန်ပြန်သွားပါ။
ကျွန်မ... ကျွန်မ ရှင်ကို မချစ်နိုင်ဘူးရှင်၊ မုန်းတယ် မုန်းတယ် သိရဲ့လား။”

မမြစိမ်းသည် နောက်ဆုံးတော့ ဒီလိုပဲ ကြေကြေကွဲကွဲ ပြောခဲ့မိ
ပြီး ခြေဦးတည့်ရာသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့မိလေသည်။ နံနက်ဦး၏လေပြည်
ကတော့ မွေးကြိုင်အေးမြနေပါ၏။ မမြစိမ်းသည် ပြေးမိပြေးရာ ပြေး
လာခဲ့ရင်း မောလို့ ရပ်နားလိုက်မိတော့ ချောင်းကလေးဘေးမှ ရေလေပ်ပင်
ကြီးအောက်တွင် ရပ်နေမိလျက်သား ဖြစ်နေလေသည်။

လေတစ်ချက် အဝင့်လိုက်တွင် လေပ်ပွင့်တွေသည် ဖွေးဖွေးဖြူ
အောင် မမြစိမ်း ကိုယ်ပေါ်သို့လွင့်ကျလာ၏။ မမြစိမ်းသည် လေပ်ပင်
ခြေရင်းကိုမှီကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်မိလေ
သည်။

ဟိုးအဝေးမှာတော့ ရွှေကြက်တောကြီးက တွန်သံချိုရှာတုန်းပင်
ရှိချေ၏။

ရွှေကြက်သံချိုပြီး ပဟိုရ်နာရီ ပြောင်းခဲ့ပေမဲ့လည်း အခါတော်
နှောင်းပါလို့ အကြောင်းကံရယ် ဖန်လာအားခဲ့ပါပြီကော။

ရွှေစင်ဦး

မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင်

ရွှေတိမ်လိပ်သည် ပြာလဲ့လဲ့လှိုင်းအလိပ်ပေါ်တွင် ရွှေကွက်ပြေးနေသည်။
ပုလဲမှုန်တွေ ခင်းထားသော သဲသောင်ပြင်မှာလည်း ရွှေတိမ်ရောင်နှင့်
ဝင်းတလဲ့လဲ့ဖြစ်နေသည်။ ရွှေပုလဲသောင်ခုံတွင် ဂျစ်ကားစိမ်းကလေး
တစ်စီး ရပ်ထား၏။

“မရွှေဦးက ဒီလို ရေကူးအဝတ် ဝတ်ထားတော့ တကယ့်ကို
အက်(စ်)သာဝီလျံနဲ့တူတာပဲ ဆရာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား အန်တီ”

“သင်းသင်းကလည်းကွာ၊ အက်(စ်)သာ ကြားရင် ဗိုင်းခနဲ လဲသေ
ချင်အောင် ပြောရော့မယ်၊ လာလာ... ရေသွားကူးစို့၊ နေဝင်တော့မယ်
သင်းရဲ့”

ရေကူးအဝတ် ဝတ်ထားသည့် အသားဝါဝါနှင့် အသားဖြူဖြူ
မိန်းမပျိုကလေးနှစ်ဦးသည် အင်းလျားကန်စပ်ဆီသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
ပြေးသွားကြသည်။ အသားဝါမိန်းမပျိုက နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်
ကြည့်ရင်း ခြေတန့်သွားသည်။

“မေမေကလည်း... ထဘီရင်ရှားကြီးနဲ့ ကားထဲဝင်ထိုင်နေပြန်ပါပြီ၊ အအေးမိလိမ့်မယ် မေမေရဲ့၊ ရေမချိုးသေးဘူးလား”

သမီး စကားကြောင့် မိခင်က ကားထဲမှ ရှုံ့မဲ့၍ ရေစပ်ဆီသို့ ဆင်းလာ၏။

“ရေမြင်တာနဲ့ ကျောစိမ့်ပါတယ်အေ” ဟု ညည်းတွားနေသည်။

မရွှေဦး၏ ရေကူးအဝတ် အပြာနုရောင်သည် နီလာတစ်ကွက်၊ ရွှေတစ်ကွက် ထနေသော အင်းလျားရေပြင်နှင့် ရောနေသည်။ သင်းသင်း၏ ရေကူးအဝတ်စိမ်းသည် သူမ၏ဖြူဖွေးသော အသားနုကို ပို၍ထင်ရှားစေလေသည်။ သင်းသင်းက အရင် ရေထဲသို့ ပြေးဆင်းကာ ရွှေငါးကလေးလို ကော့လိုက်ကြော့လိုက်နှင့် ရေဆော့နေ၏။ မရွှေဦးက ရေစပ်တွင် ခြေစုံရပ်၊ လက်နှစ်ဖက်ဘေးဆန့်၍ လတ်ဆတ်မွှေးကြိုင်သော လေချိုအေးကို အားရပါးရ ရှူနေရာ ဖုထစ်ပြေပြစ်ဝါဝင်းသော ကိုယ်ကလေးမှာ လေထဲတွင် ပေါ့၍ကော့၍ မြောက်မြောက်သွားသဖြင့် အတောင်ဖြန့်ပြီး ပျံအားယူနေသော စင်ရော်ငှက်မကလေးနှင့် တူနေသည်။

“လှတယ်ဟေ့... မဦးကွ... ကြိတ်ပေးကွ၊ ဒါက ဖရန့်ပို့(စ)၊ ဟောဒါက အော့ရှင်နယ်ပို့(စ)... ဟားဟားဟား”

သင်းသင်းက ရေနှင့်လှမ်းပက်ရင်း နောက်နေ၏။ မရွှေဦးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်လာသော်လည်း လေဆက်ရှူနေစဉ် ကားတစ်စီး ဆိုက်ရပ်သံကို ကြားရ၏။ သင်းသင်းက ရေထဲမှ တခစ်ခစ်ရယ်နေရာ မရွှေဦး၏ မိခင်က လှမ်း၍ဟန့်ရသည်။ သင်းသင်းက အရှိန်မသတ်နိုင်၊ တခစ်ခစ်ပင် ရယ်နေပြန်ရာ မရွှေဦးမှာ မလုံသလိုဖြစ်လာ၍ နောက်သို့ ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်တွင် အရပ် ငါးပေ ရှစ်လက်မခန့်၊ ဘောင်းဘီတိုနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါအဖြူ အမွှေးပွကြီးကို ခြံကာ စတူဒီဘောကာ

ကားတံခါးဘေးတွင်ရပ်၍ မရွှေဦးကို ငေးကြည့်နေသည့် ယောက်ျားပျို တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အို”

မရွှေဦးက ရှိန်းသွားသဖြင့် ရေထဲသို့ ပြေးဆင်းကာ ရေငုပ်ပစ်လိုက် ၏။ ယောက်ျားပျိုလည်း ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ မနီးမဝေး ရေစပ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ မရွှေဦး ရေပေါ်ပြန်တက်လာသော အခါ သင်းသင်းက နောက်နေ၏။ ပြာလဲ့သော နီလာပြင်တွင် ရွှေငါး ကလေးနှစ်ကောင်သည် လွန်၍လူး၍၊ ကော့၍ကြော့၍ ရေကူးနေကြ သည်။ ယောက်ျားပျိုမှာ ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်တည်းလုပ်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကျွမ်းပစ်၊ ရေငုပ်၊ ဒိုင်ဗင်ထိုးနှင့် ရေကစားနေသည်။ သင်းသင်းက နောက်ကလိုက်၏။ မရွှေဦးက ရှေ့က ပြေးသည်။ သင်းသင်းအလစ်တွင် မရွှေဦးသည် ရေထဲငုပ်ကာ ပျောက်ချက်ကောင်း သွားသည်။ အတော်ဝေးဝေး တစ်နေရာသို့ရောက်မှ ကိုယ်ဖော့ကာ ရေ ပေါ်သို့တက်လာရာ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိတော့လေသည်။

“အို... ဆောရီး”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မရွှေဦးရယ်... ယောက်ျားပျို၏ ရင်ခွင်ကို သူက ခေါင်းနှင့် ဝင်တိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ မရွှေဦးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ရယ်လိုက်ရာ ယောက်ျားပျိုလည်း ရယ်နေသည်။ ဖြူဖွေးပြီး ပုလဲရောင် တောက်နေသော မရွှေဦး၏ သွားကလေးတွေမှာ နေရောင်ဟပ်ပြီး ပိုလှ နေသည်။ မရွှေဦးက အမှတ်တမဲ့ ရယ်နေရာမှ ယောက်ျားပျို၏ စိမ်းလဲ့လဲ့ သင်းနေသော မျက်လုံးကို မြင်လိုက်ရာ လန့်သွားလေသည်။ ကမန်း ကတန်း ရေကူးလိုက်လေသည်။

“ပလိ(စ)... ဒီမှာ ခင်ဗျား နာမည်ကလေး တစ်ဆိတ် မသိရဘူး လား”

နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်ခုံးနက်နက်၊ မျက်နှာလုံး၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်
နှင့် ယောက်ျားပျိုသည် ရေရွဲနေသောကိုယ်နှင့်ပိုပြီး ခံညားနေသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲရှင်”

ယောက်ျားပျိုလည်း ဘေးနားတွင်ယှဉ်၍ ကိုယ်ဖော့ကာ လိုက်လာ
သည်။ ယောက်ျားပျိုက အဓိပ္ပာယ်ပါသောမျက်လုံးနှင့် မရွှေဦးကို ပြုံး၍
ကြည့်လိုက်ရာ မရွှေဦး ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

“မရွှေဦးလို့ ခေါ်တယ်”

“ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ ဘသန်းမြင့်တဲ့”

မရွှေဦးသည် မျက်လုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားကာ

“ဪ... ဒါဖြင့် ရှင် ဘသန်းမြင့်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ခါလောက် ကျွန်တော့်စတိုးကို လာမယ် မဟုတ်
လားဗျာ”

မရွှေဦးသည် မျက်တောင်ကော့ကြီးအောက်က အရည်လက်နေ
သော မျက်လုံးကြီးနှင့် ဘသန်းမြင့်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးပြီး ရှေ့ကနေ ရေကူး
သွားတော့သည်။

“မရွှေဦး၊ ခဏ... ခဏ”

ဘသန်းမြင့်က နောက်ကနေ အမောတကြီး ခေါ်ပြန်၏။ မရွှေဦး
၏အရည်လက်နေသော မျက်လုံးနှင့် ယောက်ျားပျို၏ စိမ်းလဲ့လဲ့
မျက်လုံးနှစ်စုံသည် လျှပ်စီးလက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား အက်ဒရက်စ် (အိမ်လိပ်စာ) တစ်ဆိတ် မသိရဘူးလား”

“အိမ်နံပါတ် x x x သော်မဆင်ရိပ်သာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မရွှေဦးသည် ချာခနဲလှည့်ကာ သူ့နေရာဆီသို့ ပြန်ကူးလာခဲ့ရာ
ဘသန်းမြင့်သည် မရွှေဦးကို ငေးကာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ဟေး... မရွှေဦး၊ ပျောက်ချက်သားကောင်းသွားလိုက်တာ၊ မှန်မှန်ပြော၊ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

သင်းသင်းက မရွှေဦး လက်ကိုဆွဲကာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်သို့ ခေါ်သွား၏။

“တိုးတိုးမေးကွ မေမေ ကြားသွားမယ်၊ ဘယ့်နှယ်ကွာ... ဟိုလူကြီးရင်ဘတ်ကို ခေါင်းနဲ့သွားတိုက်မိလို့”

ဟုအစချီကာ မရွှေဦးက အစအဆုံး ပြောပြရာ သင်းသင်းမှာ တခါခါနှင့် သဘောကျနေသည်။

မင်္ဂလာဦး

ဤအဖြစ်အပျက်ကား လွန်ခဲ့သော တစ်လ နှစ်လလောက်တုန်းက ဖြစ်ပေသည်။ ယခုလတ်တလော အဖြစ်အပျက်နှင့် လုံးဝမတူတော့ပေ။

သူဌေး ဦးဘသန်းမြင့်နှင့် မရွှေဦးတို့ လက်ထပ်ခဲ့သည့် မင်္ဂလာပွဲသည် နံနက်ခင်းက မြို့တော်ခန်းမကြီးတွင် ကျင်းပပြီးစီးခဲ့သဖြင့် ညပိုင်းတွင် နာမည်ကြီး ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် ဦးဘသန်းမြင့်က မိတ်ဆွေသင်္ဂဟအပေါင်းတို့အား ညစာတည်ခင်းကျွေးမွေးနေရသည်။

တစ်မနက်ခင်းလုံး ဧည့်ခံရ၊ တစ်နေ့လုံး ဧည့်ခံရ၊ တစ်ညလုံး ဧည့်ခံရ၊ လူစော်နံ၊ နိုင်လွန်စော်နံ၊ စီးကရက်စော်နံနှင့် မရွှေဦးမှာ ငြီးစိစိ ဖြစ်နေတော့လေသည်။ မရွှေဦးမှာ တစ်နေ့လုံး လူတွေကို ပြုံး၍ချည်း နှုတ်ဆက်နေရသောကြောင့် ပါးရိုးတွေပင် ကိုက်၍နေတော့သည်။

“သူဌေးမင်းနှင့် သူဌေးကတော်တို့တော့ နတ်ဖက်တဲ့လင်မယားပဲ၊ ရွှေနှင့်မြ၊ နေနှင့်လဆိုတာ ခုမှ မျက်မြင်ပဲ”

ဟု ချီးကျူးလာကြသည်မှာ ကြာတော့ ကြားရလွန်း၍ နားထဲမှာ

အူကာလေထွက်သလို ဖြစ်နေ၏။

“ကိုဘသန်းကလည်း ခုအထိ ပြန်မလာသေးပါလား”

မရွှေဦးသည် မင်္ဂလာဦးညတွင် လသာဆောင်ထွက်၍ သူ့မောင်ကို မျှော်ရတော့လေသည်။

“ကိုဘသန်းက အပေါင်းအသင်းများတာကိုး၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက အတင်းဆွဲထားမှာပဲ၊ ဒီလူတွေကလည်းတော်”

မရွှေဦးသည် နှုတ်ခမ်းကလေးကိုစု၍ ပြာလဲသော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ နေရလေသည်။ သန်းခေါင်ကျော် အချိန်လောက်တွင်မှ စတုဒိဆာကာကား ပြာကြီးသည် ခြံထဲသို့ ကွေ့ဝင်လာ၏။ မရွှေဦးက စိတ်ကောက်ပြီး တံခါးဆီသို့ ထမသွား။

“မရွှေစင်... မရွှေစင်ရေ”

မရွှေဦးအမည်ရင်းမှာ ‘ရွှေစင်ဦး’ ဖြစ်သည်။ မိဘတွေက ချစ်လွန်း၍ ရွှေစင်လိုဦးပြီး မွေးရသည့်ချစ်သမီးဟု အစွဲပြုကာ ရွှေစင်ဦးဟု အမည်ပေးခဲ့ရာတွင်တော့ မရွှေဦးဟုပင် အမည်တွင်နေသည်။ ကိုဘသန်းမြင့်တစ်ယောက်ကသာ သူ့ကို ချစ်စနိုးနှင့် ရွှေစင်ဟု ခေါ်တတ်သည်။

မသွားဘဲလည်း မနေနိုင်။ မရွှေဦးသည် နှုတ်ခမ်းစုစုနှင့် တံခါးကို ဖွင့်ပေး၏။ တံခါးဖွင့်လျှင်ဖွင့်ချင်း သူ့ဆီသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှေ့ထိုးကျလာရာ မရွှေဦးသည် ဆီးပွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်။ ခြေလှမ်းမှားပြီး သိုင်းကွက်နင်း၍ ဝင်လာသူမှာ သူ့မောင်တော်ကိုဘသန်းမြင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။ မရွှေဦးမှာ ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲ ဆောင့်တက်သွားသည်။ သူ့နောက်က လူသုံးယောက်လည်း ပါလာကြ၏။

“စိတ်မပူပါနဲ့ သူဌေးကတော်၊ အပျော်လွန်သွားလို့ပါ၊ သူ သတိရပါတယ်”

“ဘုရား... ဘုရား”